

Излѣзе Минка на улицата, но очитѣ ѝ все въ мартенката. Извила крадливо очи, гледа ту червенитѣ нишки, ту не ще ли се покажатѣ нейнитѣ дружки по игра.

Ето, Анка припка отсрѣща, дърпа мартенката си и говори:

— Мико-о, вижѣ моята мартенка!

— Ами моята-а? цѣка Минка съ уста и показва свитото си юмруче.

— Ха, твоята нѣма синичко-о, вижѣ моята има, казва Анка, щомѣ забѣлѣзва, че Минкината мартенка е само съ бѣли и червени нишки.

Минка се спрѣ, загледа мартенката си и изведнажѣ затича къмѣ кѣщи.

— Мамо-о! — не ша, не ша такава мартенка! Искамѣ съ синичко! Анка има съ синичко. Хайде, мамо, по-скоро! плаче Минка и дърпа майка си.

— Е-е, каква си немирница! Не ме оставяшѣ да работя. Хайде, на ти и синичко! Вижѣ, сега мартенката ти стана по-хубава.

Виждашѣ ли? Нишката е синичка, като очички-тѣ ти . . .

Заприпка Минка къмѣ улицата и весело крѣщи:

— Анке-е-е, и моята има синичко, и моята-а!! . . .

Стои Минка предѣ вратата, издигнала главица на горе и гледа не ще ли се мѣрне нѣкѣждѣ бързо-крила лястовица, та да мушне мартенката си подѣ камѣче. И, когато слѣнцето скриваше послѣдния си лѣчѣ и настѣпваше вечерната дрезгавина, Минка въздѣхваше тежко и казваше:

— Нѣма, и днесѣ нѣма лястовици!

Рано на другия денѣ Минка пакѣ е на улицата. Вперва погледѣ въ синитѣ небеса и гледа не ще ли се мѣрнатѣ чернитѣ крилѣ на очакваната гостенка.

Изведнажѣ Минка трепна. Едни черни крилѣ замахнаха надѣ главата ѝ. Тя извика отѣ радостѣ —